

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ
ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва

“HUTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children

Видає Головна Пластова Булава

Відповідальний редактор:
пл. сен. Леся Храплива

Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA
158 East 7th St., Apt. 3A
New York 9, New York

Адмініструє

Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“PLAST” Inc.
140-142 Second Avenue
New York 3, N. Y.

Обкладинка роботи Ірини Савойки

З М І С Т :

Змагання в честь Т. Шевченка	4
Новацтво на Ювілейній Зустрічі	5
Новацький вогник 50-ліття Пласту	10
Із листів „Білки”	16
Ромчик іде на Зустріч	18

Річна передплата — \$ 2.50. Новачки та новаки складають її на руки виховників, самітники та неноваки пересилають просто на адресу Адміністрації.

Ціна одного числа 25 центів.

Ми орлята — діти Скоба,
Лет орлиний — наша проба,
Скоб-орел наш гордий знак;
Гляньте, скільки в нас відзнак!

Нас всі табори гостили,
Грив нас вогник теплий, милий.

Скільки грілось там орлят
За всіх років п'ятдесят!

Годувала нас вірлиця:
Ум наш бистрий, ясні лица.
Станули ми радо в ряд,
Йти до рідних нам Карпат.

Все новацтво знає, що клич-привіт пластунів є „СКОБ”. Це перші букви слів: Сильно, Красно, Обережно, Бистро. Але „скоб”, це теж назва гарної й великої птиці, що живе в нас в Україні. На світліні базите цього скоба.

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

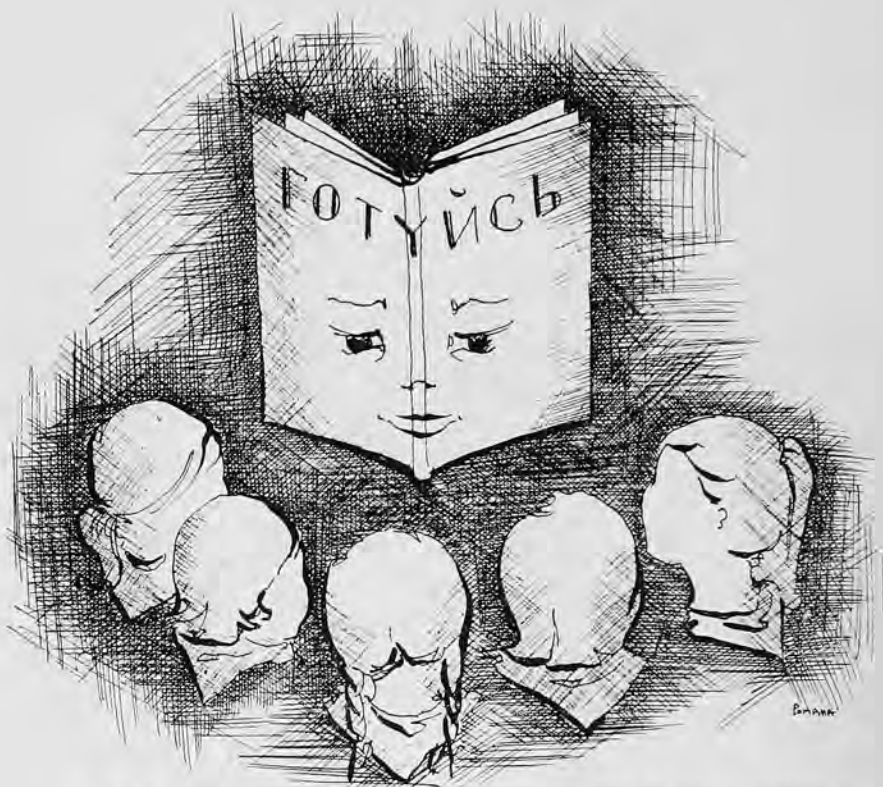
Ч. 7 (78)

Вересень

1962

Світлив пл. сен. Т. Яцура

„ГОТУЙСЬ” ГОВОРИТЬ ДО СВОЇХ ЧИТАЧІВ

Дороге моє Новацтво!

От і повернувся я із Зустрічі на Вовчій Тропі біля Іст Четгем. З'їхалося там було біля двох тисяч пластунів з цілої Північної Америки та Канади. А були між ними теж і новачки та новаки. Це були здебільшого ті, що здобули перші місця у змаганні в честь Тараса Шевченка.

І я сам там був та святкував 50-ліття Пласту враз з усіма пластунами та весь час жалував, що Вас усіх там не було. Бо справді було там що бачити та слухати! То я хоч постарався зібрати якнайбільше світлин, щоб містити їх на моїх сторінках, щоб Ви могли їх оглядати. Просив я теж тих новачок і новаків, що були на Зустрічі, щоб для Вас написати про неї. І ось деякі їх дописи прочитаєте вже в цьому числі, на інші ще жду і поміщу пізніше. Щоб Ви все добре знали, так, ніби самі були на Зустрічі. Бо друге таке велике святкування буде аж за других 50 років. Дай Боже святкувати його в Україні!

А тепер вже осінь і Ви знов пильно ходите на сходи та до школи, а що найважніше, на Курси чи у Школу Українознавства. Тож з початком нового шкільного року бажаю Вам, щоб Ви навчилися в ньому якнайбільше, здобули якнайбільше новацьких проб та вмілостей, щоб мали про що розказувати, коли на друге літо знов усі зустрінемося в таборах!

Ваш „Готуйсь”

РОЗГАДКИ ІЗ ЧЕРВНЯ:

**ДОКТОР ОЛЕКСАНДЕР
ТИСОВСЬКИЙ-ДРОТ —
ОСНОВОПОЛОЖНИК ПЛАСТУ**

**ПРОФЕСОР СЕВЕРИН
ЛЕВИЦЬКИЙ-СІРИЙ ЛЕВ
НАЧАЛЬНИЙ ПЛАСТУН**

Він помер цієї зими — не дівдавши нашій Зустрічі 50-ліття Пласту. Похований на кладовищі у місті Баффало. Там, на його могилі запалили пластуни вогонь і перевезли його роверами аж на Вовчу Тропу. Цим вогнем запалили Вічне Багаття, що горіло продовж цілої Зустрічі.

ЗМАГАННЯ В ЧЕСТЬ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

В минулому, 1961-му році припадало століття від смерти нашого найбільшого поета Тараса Шевченка. Наш Пласт відзначував цю річницю особливо святочно. Про це „Готуйсь” вже не раз писав.

Щоб справді вшанувати пам'ять Тараса Шевченка, новацтво Північної Америки відбуло окреме змагання. Розпочалося воно з кінцем січня 1961-го року та покінчилося в березні, місяці Тараса Шевченка, 1962-го року.

Переможцями у тому змаганні були такі новацькі Гнізда:

Н о в а к и :

Перше місце: „ЛІСОВЕ ЦАРСТВО” — Гартфорд.

Друге місце: „КАРПАТСЬКИЙ БІР” — Лорейн.

Третє місце: „ПЕРЕЛЕТНІ ПТИЦІ” — Нью Йорк.

А найкраще вив'язалися з усіх завдань такі новаки:

Перше місце: ЛЕСИК БАЛКО,

Друге місце: АНДРИЙКО ГАДЗЕВИЧ,

обидва з роя „Левики” у Гартфорді.

Третє місце: ЯРКО КЛОС, із роя „Вовчики”, з Лорейну.

Н о в а ч к и :

Перше місце: „ПРАЦЬОВИТІ ЗВІРЯТКА”, Клівленд.

Самостійний рій „ДЗВІНОЧКИ”, Гартфорд.

Друге місце: „СТЕПОВІ КВІТИ”, Нью Йорк.

Третє місце: „ЛІСОВІ КВІТИ”, Нью Йорк.

„КВІТИ РІДНИХ ПІЛЬ”, Пасейк.

Четверте місце: „ПРОЛІСКИ”, Бафало.

„РІДНІ КВІТИ”, Сиракюз.

„ПТАШАТА”, Філядельфія.

„Готуйсь” радіє разом з переможцями та радить усьому новацтву взятися так пильно до праці, щоб у черговому змаганні було ще більше таких гарних осягів!

НОВАЦТВО НА ЮВІЛЕЙНІЙ ЗУСТРІЧІ

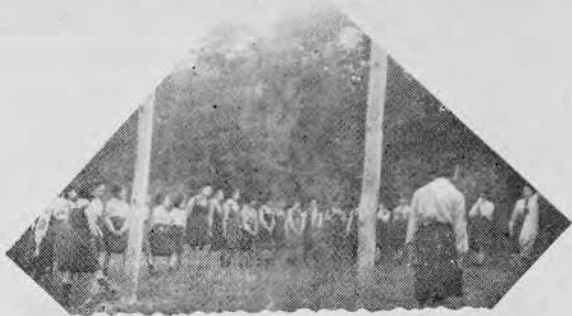
Новачка Ліда Ткачук із Гнізда „Квіти з Верховини” в Шікаго, пише:

Готуємось до Ювілейної Зустрічі

Шікагівські новачки щойно повернулися із тритижневого таборування біля Дітройту та й відразу вирінуло нове завдання: приготування до Зустрічі в Іст Четгем. Цей рік для нас особливо щасливий та повний вражіннь. Ми таборували на новому терені, зустріли нові обличчя наших подруг, новачок з інших осередків. А тепер приготуємося до великого святкування 50-ліття Пласту. Це величня подія для всіх пластунів, старших та молодших, з різних частин світа. А тимбільше величня вона для нас, бо це вперше в житті будемо учасницями такого свята. З нашої Станиці їде нас небагато, під проводом нашої дорогої Сестрички Гніздової Соні Кульчицької. Вибраємося на однотижневе таборування на місце Зустрічі, що зветься Вовча Тропа, а перед по-

чатком святкувань оглянемо найближчі околиці гір Кетскіл. Наше серце сповнене радості, що жде нас таке надзвичайне переживання. Ми сходимося разом, обговорюємо всі справи, вивчаємо вправи, підготовляємо точки на ватру, яка залишить в серцях усіх учасників незабутній спомин. Шисмо наш ровий прапорець, приготуємо наші однострої та весь виряд. Якби всі учасники вибиралися на Зустріч з таким запалом, як ми, це святкування вдалося б напевно. Ми повернемося додому із незабутніми вражіннями та передамо їх усім тим, що не могли бути з нами. Ми викличемо у них запал та охоту бути учасниками чергової Зустрічі, через 50 літ. Якщо Бог дасть нам дочекати, тоді ми, може вже мами або й бабуні, поїдемо ще раз на це святкування та будемо порівнювати його з теперішнім. Може ця Зустріч буде вже у нас, в Україні.

Новачка Орля Ліда Ткачук

**
*

Новачка-самітниця **Сяня Мостович** із Лювіл, Північна Америка, пише:

Я була на Іст Четгем

Кілька днів після нашого повороту з пластових таборів ми знову були в дорозі до Іст Четгем на Ювілейну Пластову Зустріч. Дорога була далека, ми їхали автом цілі два дні, але час проходив нам скоро серед гарних краєвидів, що їх ми бачили дорогою. Щоб було нам веселіше, ми співали цілу дорогу українських пісень.

День перед відкриттям таборів були ми вже на „Вовчій Тропі”. Моя сестричка, вже юначка, та її товаришка, що їхала разом з нами, забрали свої наплечники й мішки до снання та пішли на гору таборувати. Мені чомусь нараз стало жалко, чому я ще новачка і не можу бути з ними ще й спати під шатром так, як вони.

На „Вовчій Тропі” тато купив для нас усіх відзначки 50-ліття

~~~~~
Так було в нас на Зустрічі:
Вгорі: Молитва в таборі новачок.
Середина: Новачки та сестрички з Нью Йорку під Вічним Вогнем Сірого Лева.

Внизу: Пластова Бабуся, Ганна Дмитерко-Ратич, яка колись була Січовим Стрільцем та воювала за Україну, стоїть і сьогодні на чолі новацьких лав.

Світлила сестричка Надя Кулинич

Українського Пласту, а на авто наклеїли нам пластуни таку ж карточку, щоб ми могли свobodно залишати авто на постою. Вже пізно вечером ми від'їхали.

Прийшла субота... Зустріч батьків і громадянства з українськими пластунами. О дев'ятій годині ранком ми вже були на горі. На великій площі на оселі стояли довгими колонами пластуни. Їх було дуже й дуже багато. І малі новачки і новаки, і юначки, і юнаки, і ще старші пластуни й пластунки. І навіть сиві дідусі та бабусі були у пластових одностроях. Крім наших пластунів прийшли ще і чужі скавти, щоб разом з нами відсвяткувати п'ятдесяті уродини Українського Пласту.

На високих щоглах повівали прапори та знамена - прапорці пластових Куренів. „Вічний Вогонь” Зустрічі горів ясним полум'ям.

На наказ всі пластуни та гості стали на струнко та відспівали „Ще не вмерла Україна”. Цей спів був такий могутній і сильний, що я ще такого не чула у своєму житті. Мені здавалося, що ліс довкруги співав разом з нами наш гімн.

Після закінчення дефіляди, яка тривала може з годину, пішла я з батьками і братчиком на пластову виставку. Надворі пекло сонце і мені стало дуже гарячо в новацькому однострої. Пластова виставка була розміщена у

„червоному будинку”, в трьох залах і на коридорі. Там я побачила дуже цікаві експонати.

Безліч світлин пластунок та пластунів з різних міст України та з чужих країн — з еміграції. Було там також багато пластових журналів та газет. Різні пластові відзнаки, прапори та прапорці, ляльки одягнені в українські народні одяги та в пластові однострої. Були теж гарні вишивки. Приємно було мені побачити й доторкнутися української землі, що її місяць тому привезли з України. Ця наша святість стояла на столі, в маленькій розмальованій коробці.

При входових дверях виставки забрав велике місце на столі модель табору на Соколі, в Україні. Зробили його самі пластунки з Джерзі Ситі. Напевно прийшлося їм довго над цим працювати. Пластові курені-хатки зроблені з патичків, виглядали чудово.

По середині останньої кімнати виставки пишався на малому століку модель величавого Собору, що його збудував був за свої гроші наш Гетьман Іван Мазепа.

На виставці зустріли ми сестричку Лесю, редакторку журналу „Готуйсь” та паню Ганну Дмитерко-Ратич. З великою пошаною дивилася я на Бабусю-Пластунку, яка колись у рядах Січових Стрільців боролась за волю України.

Пізно увечорі були ми на пластовій ватрі в пошану минулому. Ця ватра була зовсім інша, як ці, що я їх досі бачила в таборах. На простягнутому вгорі полотні раз-у-раз появлялися різні образи. З'явився і образ Пречистої Діви Марії. Вона немов благословила своїм ласкавим поглядом усіх українських пластунів у день їх свята.

В неділю були ми на Службі Божій. Пластунки стояли в лавах з своїми прапорами, а опісля всі приступали до Святого Причасття. Тому, що я мала новацький однострій, бо я ж новачка, мене прилучили до інших новачок і я стояла разом з ними. Впродовж цілої Служби Божої співав пластовий хор.

Після полудня ми не могли надивитися на пречудні хоровади й гагілки, які виводили юначки в народних одягах з різних областей України. Сотки юначок входили на площу „кривим танцем”, взявшись за руки, та порушались по ній. Велика площа нараз перемінилася ніби у леваду, покриту різнобарвними квітками. Я навіть не вмю описати тієї краси, яку я там бачила.

Під вечір надворі дуже позимніло, так, що на ватру ми вдягнулися тепло, та ще й коцом обвинулися. Програма ватри була довга й цікава. Найбільше подобалося мені гуцульське весілля, гуцульські одяги й танки. Крім наших пластунів виступали ще й

гості-чужинці: мадяри, поляки, росіяни. Пізно вже вночі пішли ми спати.

Третього вересня, в понеділок, як лиш почало світати, забравши наших юначок, виїхали ми з оселі Ювілейної Пластової Зустрічі...

Хоч я ще не юначка і не могла таборувати з юначками під шатрами та все ж таки я була на Вовчій Тропі і бачила сама 50-літні святкування Українського Пласту.

Сяня Мостович

**
**

Новаки із 27 Гнізда „Степові Звірята” із Нью Бронсвіку, Нью Джерзі таборували на Зустрічі на Вовчій Тропі. Новаки з цього Гнізда: Олег Панкевич, Юрій

Тарнавський, Андрій Фізер, Богдан Диновський написали, що їм там найбільше подобалося:

Мені подобалося, як Вуйко Квак показував нам однострій українських моряків і правдиву землю з України, захвану в коробці.

Мені подобалися новацькі теми й пластові світлини на виставці.

Під час новацького вогника мені найбільше подобалося, як братчик і сестричка запалювали його.

Мені подобалися сценки з історії Пласту, що їх ми виводили при вогнику, як також танок козака з шаблею.

Мені подобалися прапори на щоглах, що були на пластовій площі святкувань.

На змаганні на Зустрічі треба було проповзти попід два патики, що ледве-ледве держалися разом, і не порушити їх, а потім ще збудувати щось цікаве із обрізків дощок.

Світлила сестричка Надя Кулинич

НОВАЦЬКИЙ ВОГНИК 50-ЛІТТЯ ПЛАСТУ

Малюнки: Оксана Борис

Новачки та новаци довго при-
готовляли цей вогник, щоб ним
вшанувати п'ятдесяті уродини на-
шого Пласту. Братчики та сес-
трички розказували їм багато про
те, що вони показуватимуть на
вогнику та що це буде значити.
Тож присядьмося теж до них та
глядім і слухаймо, що діється.

Ось тепер новацтво стоїть кру-
гом вогника і жде нетерпеливо,
що буде далі. Вогник стоїть вже
збудований, але ще не горить. А
братчик Командант табору почи-
нає говорити:

**Зараз наша ватра запалає,
В чарівний підемо казки світ.
Наша казка — Пласт, це кожний**
[знає.

І триває п'ятдесят вже літ.

**Дев'ятеот дванадцятого року
(А сьогодні — шістдесят і два!)
В Україні, де лани широкі,
Загорілась казка всім нова.**

Вперше станули пластунські
[шатра,
**В одностроях — пластуни під ряд.
Запалала вперше наша ватра,
Ось-така, як зараз запалять.**

І аж тепер братчик та сестрич-
ка запалюють вогник. При цьо-
му всі братчики та сестрички, а
також всі пластуни-глядачі спі-
вають:

Цвіт України і краса,
Скобів орлиний ми рід...

Новацтво ще не співає цієї пісні, бо її навчиться аж пізніше, коли вже виросте та піде до юнацтва. Але новачки та новачки стоять у той час тихенько на струнко, бо знають, що це Пластовий Гимн і треба його шанувати.

Аж опісля, коли вогник вже добре розгорівся, а всі посідали вигідно, перед вогник вмаршовувє відділ юнаків у повних одностроях. Вони несуть числа „1912” та 1913. Новачки розуміють, чому: бо в ці роки в Україні постав наш Пласт. Юнаки співають давню та любу всім пісню:

Ти, пластуне, живи сам собою,
В кожній мент будь готовий до
[бою...

А за юнаками біжить кілька хлопчиків. Вони приглядаються здивовано пластунам та говорять поміж собою:

— Хто вони?

— Пластуні! Справні, вмілі, хоч куди!

— Не бояться ні дороги, ні води?

— Ані спеки, ні негоди, ні зими!

— Ну а ми?..

— Ну а ми? — питають сумно всі хлопчики, бо тоді новацтва ще не було.

Та ось з другого боку вмаршувують ці самі юнаки, тільки вже не в пластових одностроях, а в військових, стрілецьких, у шапках-мазепинках та з крісами на плечі. Несуть напис: „1914”. Хлопчики знов підбігають за ними та перегукуються:

— А хто ж ці?

— Це стрільці!

— Це ж вони пластуни!

— Так як вчилися у Пласті, боронить готові всі волю власними грудьми!

— Ну а ми?

— Ну а ми?..

Та на цей раз хлопці вже не журяться, тільки вдягають і со-

бі мазепинки, беруть дерев'яні кріси та маршують за стрільцями. При цьому співають на мелодію знаної стрілецької пісні: „Гей там на горі Січ іде”:

**Ми зі стрільцями йдемо враз,
Бо недалеко волі час,
Кріси вже має
Наше славне товариство,
Гей машерує: раз, два, три...**

**Хоч невеликий рід наш ще,
„Вперед” в нас гасло боєве,
Ми підростемо,
За Україну в бій підемо,
За Україну: раз, два, три!**

Це всім новакам при вогнику так подобається, що починають

і собі плескати в такт пісні. Вони добре знають, що на Січовому Здвизі у Львові, перед самим початком першої світової війни, були ці малі стрільчики, і виглядали так, як ці тут, при вогнику.

А тим часом і стрільці і стрільчики вже відійшли, а перед вогник приходить четверо дітей. Вони одягнені дуже різно та кожне має напис, з котрого року. І так хлопець у білому бойківському одязі, з написом „1915” говорить:

**Як на Маківці слава гриміла,
Як стрільці виступали до бою,
Крізь московські застави я сміло
Ім приносив вістки зі собою.**

Новаки радіють, що вони все зрозуміли, бо знають про бої на-

ших стрільців на Маківці, і навіть рік написаний той, що вони знають.

А дівчинка у волинській свитці, з книжкою в руках та з написом „1916” каже:

**Я в стрілецькій навчилася школі,
Як стояли стрільці на Волині.
Полюбила Україну і волю,
І люблю щораз більше — донині!**

І про це новаки чували, що Січові Стрільці визволили волинську землю від москалів та заклали там вперше українські школи.

Але тепер треба слухати, що скаже малий козак із шаблею в руках, з написом „1917”:

**За шуміло по всій Україні,
Тож козацька збудилася слава!**

**Розцвісти ще Червоній Каліні,
Ще в нас буде і воля й Держава!**

Про відродження Української Держави у 1917 та 1918 роках новачки знають багато і розуміють, чому цей малий козак так радісно це говорить. Але й рік 1918 є тут: це хлопець у міському одязі, що ховає пильно за пазухою якісь папері. Він каже:

**Я у Львові, у княжому місті,
Був із військом у дні Листопада.
Я харчі приносив їм і вісті,
Була й поміч із мене, й розрада.**

А маленька дівчинка із написом „1919” несе куклик води та каже:

**Я водиці напитись подала,
Як стрілець в нас ховався**
[ранений.
**Він мені побажав, щоб зростала,
І всміхнувся ласкаво до мене.**

Трошки сумно стає новачкам, коли згадують, як то вороги розбили наші війська, і не раз справді і малі діти мусіли рятувати наших вояків від ворожого полону. А тут ще й сестрички починають так тихесенько співати цю жалібну пісню, що їй новачки чули не раз на панахидах:

**„Коли ви вмирали,
Вам дзвони не грали,
Ніхто не заплакав за вами”...**

І тоді — не знати звідкіля (ма-
буть чи не з високої ялиці край
табору!) — паде світло в один
кут біля вогника. І як це новаки
не завважили скоріше, що там
братчики висипали високу моги-
лу з хрестом? Троє дітей із напи-
сами: „1920”, „1921”, „1922”, не-
суть великий терновий вінок та
хочуть покласти його на могилу.
Але де не взялися ворожі поліці-
янти із палицями. Вони прога-
няють дітей і діти відходять об-
тираючи сльози. Новакам дуже
жаль дітей і вони лихі на воро-
жих поліціантів. А поліціянти
ходять сюди й туди, ніби дуже
раді, що не допустили нікого, на-
віть помолитися на могилах бор-
ців за волю. Але враз, мов із-під
землі, появляються перед поліці-
янтами — три новаки. Мають на-
писи: 1923, 1924, 1925. Поліціян-
ти з дива не вірять своїм очам:

— Що за диво?! Звідки взя-
лися вони? Хто ж це ви?

І чують відповідь: Пластуні!

Поліціант вже зовсім здивова-
ний: — А я думав: всі в могили
ви таки! Хто ж це ви?

— Новаки!

Поліціянти ще не розуміють:
— Де зросли ви?

Новаки відповідають:

— На камінні, при корінні,
[у траві...
Наша воля у кайданах, ми ж
[живі!

Поліціянти хочуть ловити но-
ваків, але новаки так справно

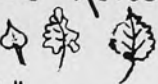

проховзуються їм через руки, що
всьому новацтву-глядачам аж
радісно стає. Дехто аж підніма-
ється зі свого місця, дехто гукає:
— Сюди, сюди, до нас, не дайся
їм! Такий гамір вчинили, що лед-
ве чути, що відповідають новаки
біля ватри поліціантам: — Не
схопити, не скорити нас живцем!
Україна у кайданах — ми ж ро-
стем!

І поліціянти зникають, немов
злі привиди. Гасне і світло біля
могили, а зате чути, як грає сур-
ма. Новаки добре знають ці зву-
ки: „Тра-ра, тра-ра, трара, в по-
хід пора, пора”. Тому й радіють:
— Грає сурма! У табір кличе!
В новацький табір!

(Закінчення буде)

Из листів "Бірки"

А новарка
Так вбесь рій нам збати,
Хору а
До " " писати.

Вже папір купила,
Олівець застружу,
Ну а що напишу?...
Ви цікаві дурше?

А ї сама цікава,
Бо ніак вбрати,
Ек то до " "

 -а починати?

Може і не треба?

А закінчу тільки:

"Будь здоров, "Готуйся"!"

Паса з роа

СКЛАДАЙМО РІДНІ СЛОВА

Подав братчик Ірко

А) Тут маєш цілий ряд різних слів. Коли в кожному з них переставиш букви, вийде нове, інше слово. Так ось коли переставити перші дві букви у слові „Ірка” — вийде „ріка”. Ану спробуйте далі самі:

МАРА
ДІРКА
ТОМА
МАЛЯР
МІД
РІК

РЖА
ЛІД
БОРГ
МАРКО
СТОЛИК

А може ще й самі повинаєте більше слів, що так дадуться переставити, і тоді будуть мати якийсь нове значення?

Б) А до кожного з цих слів треба додати ще якусь одну букву і тоді буде нове слово. Ось, коли візьмемо слово „січка” та додамо „в”, вийде „свічка”. Ану, спробуйте:

РІКА
ВАТА
ЛІТРА
МРІЯ
ГРІХ
КРОК
АННА
ОЛЯ
КОЗА
РАЙ
РИМ

ВЕСЛО
ВАГА
ІРКА
ЛІД
АВТО
ГУБА
БУРЯ
ОДА
ПЕРА
АРКА
ШИЯ

Чи знаєте, що кожне з цих слів значить? Якщо не знаєте, спитайте Ваших Батьків чи Виховників.

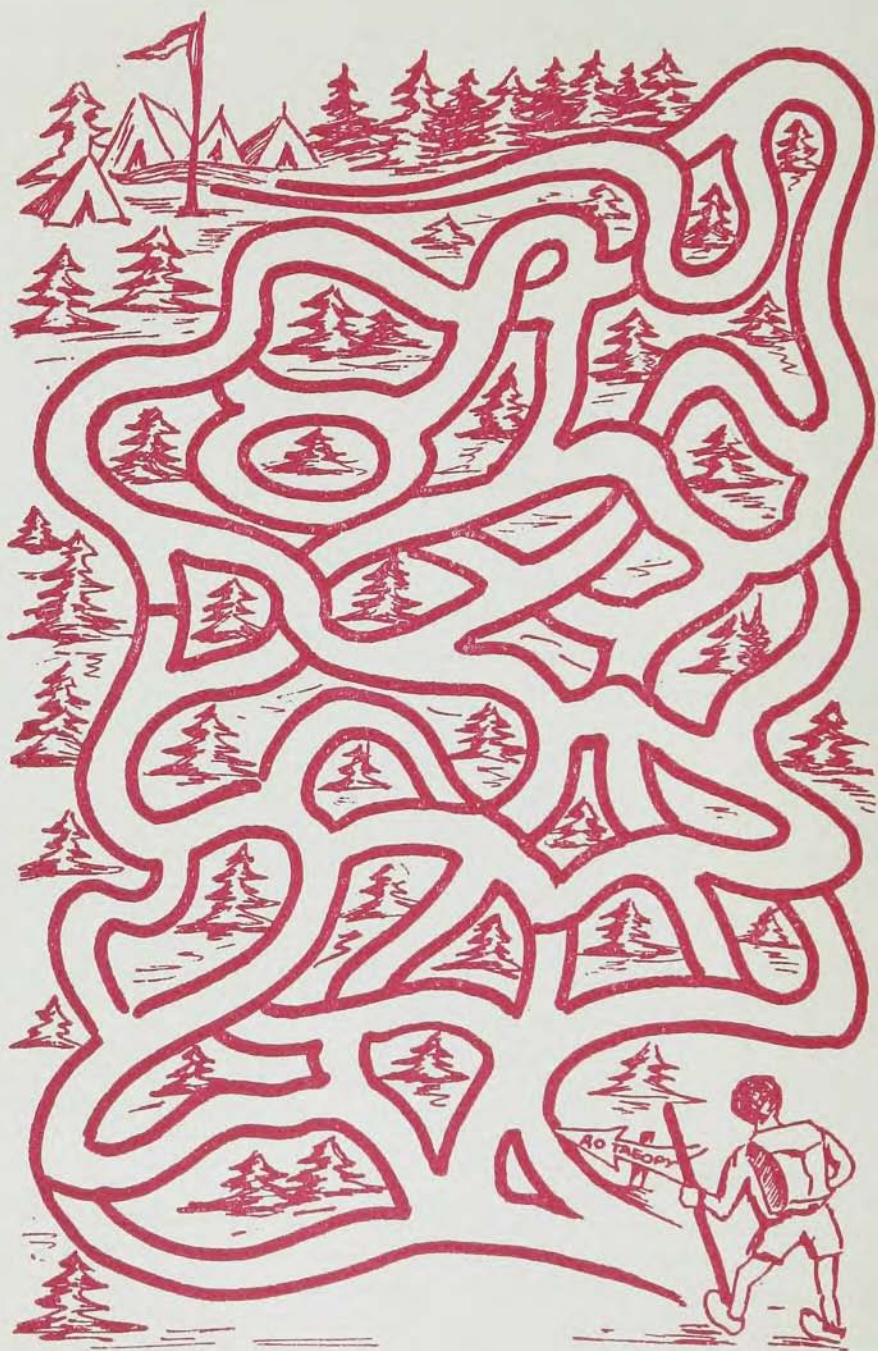

Мал. В. Любинська

На обкладинці:

Новак Ромчик приїхав теж на Зустріч. Але тут побачив, що до новацького табору веде багато доріг. Ромчик цього не бачив, але за те ми бачимо, що не всіма дорогами можна зайти у табір. Тож поможім йому скоренько знайти добру дорогу, щоб він не спізнився на Зустріч!

Подав братчик Ірко Юрчук

Мал. Г. Юрчук